

Ben çalışan, annesi babası çalışan bir çocuktum. Böyle mutsuz filan bir çocukluğum yoktu. Gayet normal işte tipik Ankaralı aile nasıl yaşıyorlarsa öyle yaşayan bir aile idik. Biraz benim ağabeyim kendi yani ortaokuldan sonra, aramızda altı yaş var, 79 doğumlu birisi o, biraz böyle ortaokulda arkadaş çevresinden dolayı sonradan böyle bir değişime uğradı. Yani pek de bizim ailemizde olmayan böyle biraz maço işte, biraz böyle baskıcı falan bir tip oldu. Ve tabi kız kardeşi olarak bunu en çok benim üzerimde böyle uyguladı. Bu benim böyle bir erkeklerle ilgili olan ilişkilerime çok yansıyan bir durum yani hayatımda belirgin olarak. Neyse böyle yani lise üniversite filan yıllarında bunu çok hissederek böyle devam ettim. **Biraz böyle özgüven düşüklüğüne sebep oldu bu bende.** Sonra üniversite bitti. Hatta birlikte de onunla beraber bir süre böyle çalıştık yaklaşık bir yıl filan. Ben üniversiteyi bitirdikten sonra, 2008-2009 gibi, ondan sonra ben İstanbul'a gitmeye taşınmaya karar verdim. İstanbul'a gittim. Biraz böyle işte üniversiteyi ailesinin yanında yaşamış biraz böyle ağabeyinden baskı görmüş [gülerek söylüyor] bir tip olarak biraz zorlandım yani bir iki yıl. İşte pek, böyle ne yapacağımı bilemedim. Biraz işte özgüvenim çok yerinde değildi, böyle her şeyden kaçırıyordum korkuyordum falan. Böyle bir iki kısa dönemli iş tecrübelerim oldu. Daha sonra biraz böyle artık alıştım ve işte daha ne yapmam gerektiğini biliyordum filan diyeyim. Sonra şeyler başladı. Ben bir şekilde işimde böyle uygulama üzerine yönelmiş oldum. Yani biraz iş de onu getirdi filan, ama sevdim de işin uygulama tarafında olmayı ama tabi bu çok daha fazla erkekle bir arada olmak demektir. Ve burada böyle artık şeyler başladı. Yani işçilerle olan işte bir takım şeyler. Böyle işte sözlü taciz vesaire filan. Böyle bir sürecim başladı ve maalesef bundan sonrası da çok talihsizlikti hep. Yani işi, pardon [öksürdü], **işçisinden böyle işte patronuna o zaman böyle bir erkek zorbalığına hep uğradım.** Ve yani şöyle söyleyeyim. Şu anda ilk defa bu çalıştığım yerde altı-yedi aydır çalışıyorum ve bir kadın patronla çalışıyorum ve kadın popülasyonu daha fazla olan bir yerde çalışıyorum. Bunun öncesinde hep erkek egemen bir şey vardı. Yani daha fazla erkekle çalışıyordum. Ve geçen seneye kadar da bu böyle devam etti. Yani yaklaşık bir 10-11 yıllık bir süreçten bahsediyorum. Hep bunun böyle baskısı altında yaşadım.

Eeee. İlk şöyle başladı. Bir eee işte İstanbul'daki ikinci işimde çok büyük bir şantiyede çalışıyordum. *** şantiyesi şu anda büyük bir alışveriş merkezi kompleksi olan yer. Orada yani binlerce kişi çalışıyor. Ben de işte orayı yapan taşeron bir firmanın iç mimarı olarak çalışıyordum ve işte şantiye şefi olarak çalışıyordum. Orada zaten günlük şeyimiz çok belirgindi yani. **Oraya giderken hiç kadın gibi gözükmemeye çalışıyorduk, bütün kadınlar [gülüyor]. Yani kadınlığını ön plana herhangi bir şey, makyaj işte kıyafet vs. minimumda herkes tutuyordu. Hatta biraz da böyle daha da kötü gözükmeye çalışıyorduk yani, hepimiz öyleydik. Çünkü sahada hep şeyleri görüyorduk yani. Özellikle taşeron firmaların çalış kadın çalışanları bunu hissediyordu çünkü biz saha ziyaretlerini işte kontrollerini vesairelerini yapmaya gittiğimizde hep böyle işte duvara duvarlara işte isimlerimizin yazılmış olduğunu ya işte isimlerimiz küfürler... Ya işte cinsel içerikli şeyler yazılmış olduğunu vesaire hep görüyorduk.** Onların dışında da aynı zamanda beraber çalıştığım yani firmada birlikte çalıştığım bir takım insanlardan böyle [duraksıyor] şeyler görmeye başladım. [İç çekiyor]. Pardon. Şöyle bir şeyle başladı. Bir böyle kalfa üstü bir şey vardı, *** Bey. Yani ustaların başında onları kontrol eden böyle birisi. Aslında çok iyi bir insan gibi gözüküyordu ve hep işte onunla böyle en çok onunla konuşabiliyorum vesaire. Böyle çok iyi yürekli birisi filan gibi gözüyordu. Sonra sonra böyle bir ondan bir yani ilgi fark etmeye başladım ama çok da konduramadım çünkü işte evliydi ve işte ne bileyim hani böyle

bir şey yapmaz filan gibi düşünürken, karısı artık falan hep böyle bana karısından bahsetmeye başladı ve işte karısının bir beyin ameliyatı geçirdiğini, işte bundan sonra bütün huylarının değiştiğini, sürekli paranoyalar yaşadığını kendi ile ilgili ve hayatı ona zehir ettiği ile ilgili filan böyle konulardan bahsetmeye başladı. Ama dediğim gibi ben çok böyle ciddiye almıyordum yani. Yüzeysel bir şeyde tutuyordum hep, konuşmamı. Sonra... Bir akşam işte Ankara'dan bir arkadaşım gelmişti. Evde oturuyorduk. Bir telefon geldi. Tanımadığım bir numaradan ve beni ****'in karısı aradı. Ve kocasının peşini bırakmam gerektiğini işte onu... beni savcılığa vereceğini falan filan böyle bir sürü şeyler söyledi ve ben inanılmaz sinirlendim ve çok şaşırđım. Ben de ona bağırdım falan telefonda. Sonra da hemen ertesi gün şey istifa ettim. Çünkü işte böyle hem böyle bir buçuk yıllık falan bir süreden bahsediyorum bu arada. Yani şantiye ortamı zaten çok fazla artık. Fiziki şartlar da psikolojik şartlar da çok fazla gelmeye başlamıştı. Üzerine bunun yaşayınca böyle şey yaptım. Hiç kimseyle ne patronumla ne başka birisiyle bu konuyu açmadan hemen oradan gitmek istedim ve hemen ertesi gün istifa ettim. Hatta yalan söyledim, kimseye bu konuyu anlatmamak için işte midemde bir problem var. Birazcık dinlenmem gerekiyor filan diye ben o işten öyle ayrıldım. Sonra da şöyle bir şeye karar verdim. **Ben artık kadın işi, kadın işi yapmak istiyorum ve bu erkeklerin dünyasında olmak istemiyorum.** En çok ne kadın işi olabilir? Ben düşün davetiyesi yapacağım filan deyip [gülerek anlatıyor] böyle bir kadın arkadaşımınla bir sene birlikte bayağı düşün davetiyesi tasarladım. Ve hep gerçekten de kadınlarla muhatap oldum. Güzel bir dönemdi ama param yetmediği için onu bırakmak zorunda kaldım.

Sonra başka bir işe girdim. O da şöyle aslında biraz geçici bir işti. Bir proje yani proje bazlı bir işti. ****'de bir otelin şantiyesine bakmak üzere işte mimari ofisi olan bir arkadaşım, bizim böyle birisine ihtiyacımız var. Proje bazında yardımcı olur musun bize dedi. Tabi dedim. Oranın şantiyesine başladım ve bir süre sonra bu mimari ofisle otel sahipleri bir anlaşmazlık yaşadı ve sözleşmeleri feshedildi. Ama bana da dediler ki sen zaten şantiyedesin, şantiye yapıyorsun. Sen devam et. Burayı bitir ve ondan sonra işte ne yapıyorsan yap falan gibi. Bana da mantıklı geldi. Sonra ben burayı yapmaya başladım ama orada gerçekten hiçbir kadın yani görmüyordum ve biraz artık orada muhatap olduğun tipler bir önceki işimden de farklı olarak, işte böyle biraz... Nasıl söyleyeyim? Biraz böyle işte mafya gibi böyle o tarzlar. Böyle biraz para aklamak için otel yatırımı yapan falan insanlarla artık muhatap oluyordum. Ve işte bu daha mı iyi daha mı kötü derken daha kötü oldu. Çünkü artık orada şöyle bir tavır vardı: Yani karşıdaki insan benim altımda çalışıyor ve ben ona istediğimi yapabilirim ve o da... Ve ben güçlüyüm ve artık o da sesini çıkaramaz hiçbir şeye tavrını da orada görmüş oldum. **Orada da patronumdan, tarafından tacize uğradım** [bir süre duraksıyor]. Pardon birazcık zorlanıyorum buraları anlatırken [iç çekiyor ve bir süre bekliyor]. Bu olayı da anlatayım. Bir akşam şöyle otel şantiyesi ile şantiye ofisi yan yana binalar ve şantiye ofisinden ben böyle beş-altı gibi çıkıyordum. İşçiler de o saatte dağılmış oluyordu ve ben son kez şöyle bir otel binasını gezip evime gidiyordum. Yine öyle yaptığım bir akşamda işte bu iki ortaklı bir şeyde şirkette, ortaklardan bir tanesi, ismi ***, ben şantiyeyi gezerken o da şantiyedeymiş. Ama başka kimse kalmamıştı yani, işçiler vesaireler çıkmıştı. Ve böyle bir çatı aralığı yapmıştık. Yani oraya böyle işte yeni bir düzenleme yapmıştık. Yukarı çıktım o da peşimden geldi. Ve işte Ağustos ayı filan olduğu için çatı katı çok sıcaktı ve böyle çatı penceresi vardı orada. Telefonu çaldı hani biz ben de hani bir şey soracaksa hani onunla konuşup ondan sonra çıkacaktım ve telefon görüşmesini bekledim o yüzden. Ve nefes almak için o çatı penceresinden böyle gövdemin yarısını dışarı çıkardım. Nefes almak için. Sonra telefon görüşmesi bitti. Ama ben artık onu duymuyordum. Yani dışarıda olduğum için. Ve neredeyse o 40 cm'e

40 cm'lik bir pencereden bahsediyorum. Orada yanımdan o da çıktı yani artık böyle tamamen yan yanaydık. [iç çekiyor] Çok gerildim ama yani böyle tam ne yapacağıma da bilemedim aslında o sırada. Sonra böyle bir takım şeyler konuşmaya başladık ama ben gerçekten çok gerildim ve sürekli o küçücük yerde böyle vücudumu böyle oradan ayırmaya çalışıyordum. Sonra bir anda işte elini göğsüme attı ve iste kendine doğru çekti ve ben onu itip kaçtım filan böyle bir acayip bir şok yaşadım ve işte böyle hiç vücudumu hareket bile ettiremedim. Ve hiç ne yapacağımı bilemedim. Bir arkadaşımı aradım, yani arayabildim bir süre sonra. O da işte olduğun yerde kal, ben seni gelip alacağım falan deyip böyle beni aldı ve işte biraz konuştuk. Biraz daha sakinleştim falan. Böyle bir şey yaşadım. Oradan da hemen aslında bir önceki işimde olduğu gibi hemen artık yine ertesi gün gitmemeyi düşündüm ama *** işte o beni alan arkadaşım, beni çok cesaretlendirdi. Ve şey dedi yani yarın git ve bu adama, suratına söyle yani böyle bir şey asla yapamayacağını ve sana yaklaşamayacağını. Söyle yani. Ve sen burada işini yapıyorsun ve bitir işi. Zaten çok az kaldı ama **bu adamla yüzleş. Yoksa hep böyle şeylerden kaçacaksın** filan diye beni çok cesaretlendirdi. Ve ben de ertesi gün çok çok zorlanarak ama yaptıktan sonra çok rahatlayarak gerçekten bunu yaptım. Odasına girdim ve dün yaptığı şeyin... Dün ne yaptığının farkında mısınız diye böyle cümleye başladım. Ve [anlaşılmıyor] çok kö... çok böyle daha da aşağılayıcı beni şeyler söyledi aslında. İşte özür diliyorum işte çocuklarımın üzerine yemin ediyorum ki falan gibi böyle iğrençleşen böyle şeyler söyledi. Ama ben gerçekten çok rahatladım. İçimdekileri aklımdakileri söyledim ve o korkuyu yenmiş oldum yani. **Böyle hep kaçıp hep başıma böyle şeyler geleceğini düşünecektim büyük ihtimalle yani. Bunu çok sonradan fark ettim o yüzleşmenin bana kattığı şeyi ama iyi ki yapmışım** ve iyi ki *** [arkadaşı] bana böyle bir şey söylemiş o zaman. Yani böyle düşündüm. Ve iki ay kadar daha ben bu adamın yüzüne bakarak ve aslında o yüzleşmede söylediğim şeyleri çok da dikkate almayarak, böyle yanımda durarak, benimle konuşmaya çalışarak çalıştığımız böyle bir iki aylık süreç daha geçti ama ben projeyi sonuç olarak bitirmiş oldum ve o işim de öyle bitti. İş arkadaşım diyebileceğim benden ayrı bir muhasebe bölümü vardı ama öyle arkadaşım iş arkadaşım diyebileceğim her gün oturup bir öğle yemeği yediğim falan kimse yoktu aslında çok tek başınaydım. Şahit kimse yoktu aslında bu konuya. Sonrasında biraz şeye pişman oldum tabii belki bugün olsa yapabilirdim ama o zaman daha küçüktüm. Çok da bilemedim dediğim gibi *** beni cesaretlendirmese gidip hani o adamla konuşmayacaktım bile. Ama sonra ne bileyim şikayet edip ya da en azından diğer ortağına benim başıma bir şey geldi işte gibi böyle birkaç kişiye duyuracak bunu bir şey söy... ya bugün büyük ihtimalle söyledim ya da hukuki başka bir şeye başvururdum. Bugün ama o zaman yapamadım yani. Hatta **şimdi böyle taciz hikayeleri vesaireleri takip ederken şey çok garip geliyor ama ben de düşündüğüm zaman ilk gelen şey buydu. Acaba ben bir şey mi yaptım. Ben buna sebep olacak işte bu onu cesaretlendirecek, bir şey mi yaptım suçlamasını ilk aklıma gelen şey çok enteresan bir şekilde buydu yani. Hala da kadınlarla ilgili böyle şeyler okurken nasıl böyle bir şey düşünebilirsin diye aslında dönüp o günkü kendime kızır şekilde kendimi buluyorum yani. Nasıl?** Ama insanlar aslında[?] böyle bir şey düşünüyor demek ki... Bilmiyorum yani o an gerçekten de ilk bunu düşündüm.

Sonra çok yani şöyle bununla çok baş etmem gerekmedi aslında. Yani bu konuyu anlatırken biraz zorlanıyorum ama aslında bu yani o an o yaptığım *** [arkadaşı] sayesinde yaptığım o konuşma benim o şeyimi kırdı yani. Sonrasında bu bir travmaya aslında dönüşmedi yani sürekli böyle başıma neden böyle bir şey geldi filan gibi hayatıma devam etmedim **ama bu beni çok birazcık iş ortamında sevimsiz birisi**

yapmış olabilir belki. Hani böyle baştan biraz böyle sert birisi gibi gözükmeye çalışıyorum ilk başta. Ya da bazen gereksiz böyle tepkiler gösteriyorum. Böyle en ufak bir laubali tavra çok aniden tepki verebiliyorum filan böyle şeylere sebep oldu bence. Ya da kendime böyle bir galiba rol biçtim. Hani erkeklerin arasına girdiğimde işte şantiye sahasına girdiğimde ben artık böyle durmalıyım ki filan gibi böyle bende bir şeye sebep oldu. Ama dediğim gibi böyle çok çok travmatik değil yani anlatması evet zor o anı aslında yaşıyorum tekrar. Ama böyle kötü yönde beni hayatıma işte yaşamama sebep olacak bir şey olmadı.

İç mimar olmak, ben mesleğimi çok seviyorum. Zor evet çok dışarıdan da gözükütüğü gibi bir meslek değil. Çünkü iç mimar deyince aslında insanlar hep böyle bir takım yerlerde kumaşlar seçiyormuşuz ve işte sadece renklerle oynuyormuşuz gibi bir algısı var nedense. Hani ama aslında içerde biraz daha erkeksi bir iş aslında. **Daha doğrusu erkeklerin hakim olduğu ve işte uygulama kısmında özellikle biraz kadınların çok da sözünün geçmediği biraz da ciddiye alınmadığı bir iş.** Bu yüzden iç mimar olmak beni sürekli kendimi anlatma konusunda zorlayan bir şey yani. Böyle hissediyorum sürekli. **Kendimi ispatlamaya çalışıyorum bir takım erkeklere [gülüyor]. İşte bu tedarikçi de olabilir bu arada. Bir işçi de olabilir veya işte bir patron da olabilir. İç mimar olmak bence sürekli bir kadın olarak ve iç mimar olarak sürekli kendini ispatlamaya çalıştığın bir konu. Ben böyle yaşıyorum yani bu konuyu. Önce çok yani bilgi bilgimden sürekli emin olmaya çalışıyorum. Veya işte dediğin gibi biraz sert gözükmeye çalışıyorum. Veya katı gözükmeye çalışıyorum. Esnememeye çalışıyorum özellikle muhababım bir erkekse. Böyle böyle kendimi ispat etmeye çalışıyorum. Böyle yöntemlerim var.**

Aslında biraz geçmiş bir hayalimden bahsetmek isterim. Hatta *** [bizim hikayemiz ekibinden biri] ile de konuşmuştuk. Böyle tecrübeler yaşadıkdan sonra ve gerçekten de **işimi yapmayı özellikle sahada olmayı sevdiğim için şöyle bir hayal kurmuştum. Şantiyede kadınlarla birlikte çalışsak** böyle Rusya'da filan böyle kadınlar var. **Ne bileyim alçı işlerini mesela kadınlar kesinlikle daha güzel yapar. Boya işlerini kesinlikle daha güzel yaparlar [hafifçe gülerek anlatıyor] filan gibi böyle hani böyle kadınlarla çalışsak filan gibi düşmüştüm şantiyede.** Ve işte bazı o zaman samimi olduğum taşeron firmaların sahipleri ile işte bu fikri konuştum işte biraz araştırmaya başladım filan. Ve aslında Türkiye'de bunu yani gerçekten yapamayacağım ya da yapsam da yine erkekler tarafından engelleneceğini düşünerek aslında bu hayalimden vazgeçtim ama bu hep böyle hayal ettim. Rüya gibi hayal ettiğim daha doğrusu bir şey olarak aklımda kaldı. Çünkü işte bu biraz böyle hevesle de insanlara sorduğumda bir tane şeyimin mermer işleri yapan bir taşeronumuz vardı. Sevdiğim de birisi *** bey ona dedim ki işte böyle böyle bir hayalim var. Nasıl olur sizce filan dedim çünkü o böyle her zaman da böyle mühendis falan da birisi olduğu için en çok o destekler diye ona heyecanla anlattığımda yani *** [kendisi] Hanım şantiyede tecavüz ederler dedi, direkt. Yani o konu orada asılı kaldı bir daha kimseye de böyle bir şey sormadım. Ama bence olması gereken o yani ben **kendi mesleğimle ilgili keşke böyle şantiyede kadın işçilerle çalışsam diye isterim.**

Şu an bir ofiste çalışıyorum. Bir iç mimarlık ofisinde. Benimle aynı yaşta bir kadın patronum var. Bir tane benimle aynı yaşta yine bir iç mimar arkadaşım var. Bir tane de 3D görsellerimizi hazırlayan 25 yaşında bir erkek iş arkadaşım var. Güzel bir ortamımız var yani böyle bir bu konularla ilgili bir tedirginlik

yaşadığım bir ortam değil. Güzel yani şu anki işim güzel sadece çok fazla böyle işte uygulama ile ilgili bir şey yapmıyoruz şu anda. Genelde ofisteyiz. Şu an zaten evdeyiz ama güzel bir böyle bir problemim yok. Ha bu arada arada bir geçen sene yaptığım bir iş var. Onu da anlatayım bu arada. Yine bir işte işle ilgili... Ha bu şeyden sonra ****'deki bu yaşadığım şantiye olayından sonra başka bir iç mimarlık ofisine girdim. Orada 3 yıl çalıştım. Yine erkek bir patronla ama hiç böyle bir şeyim olmadı yani. Böyle bir problem yaşamadım diyeyim. Sonrasında bir ara verdim. Biraz yorulmuştum. sonra ****'da yine bir otel inşaatı için işte yine proje bazlı bir arkadaşım yardım istedi. Bana da *** işte biraz mekan değişikliği iyi gelir diye onu kabul ettim ve oraya gittim. Aslında oradaki işin sahibi yani mal sahibi yine bu işte mafya ve yine para aklamak için otel yapan birisi çıktı. Ve orada da çok garip şeyler yaşadık. Üç kadındık orada. İşin sahibi, iki ortak, *** ve ***, ikisi firma sahibi ve projenin sahibi idi. Ben de yine şantiye işlerine bakıyordum. Orada ilk başta çalıştığımız bir alçıpen taşeronu vardı *** diye. Ve yani bir gün bana açıldı. İşte ben sizden çok hoşlanıyorum filan diye. Ama ondan öncesinde işte biz aynı zamanda yaptığımız yerde de kalıyorduk bazı dairelerde. Ve işte böyle Sevgililer Günü'nde isimsiz böyle işte çiçekler vesaireler geldikten sonra. O *** bana böyle açıldı. Ben de hani böyle bir şeyi ben duymamış kabul ediyorum. Bu konuyu kapatalım filan gibi bir konuşma yaptım. Ama kendisi çok ısrarcı davrandı. Biraz böyle bir hayale kapılmış. Ben de benim de ondan çok hoşlandığımı düşünüyormuş. Ve dolayısıyla buna da kendini çok inandırmış demek ki bu şeyi ısrarla devam etti. İşte ben o olduğunu düşünüyorum. Mesela geceleri bazen camımıza böyle bir fena tutulduğunu işte görüyorduk işte. İsrarla beni telefonla arayıp lütfen karşılıklı bir konuşalım, böyle baskıcı tavırları vardı vesaire. Neyse onu başka sebeplerden dolayı işine zaten son verildi, gitti. Ama bu sefer patron şeyi zulmü başladı. Yani o mal sahibi dediğim kişi o da *** ismi. Böyle zaten çok çirkin falan tavırları olan çok aşağılayıcı konuşan bir adam ve işte evli iki tane çocuğu var. Ve yani böyle otele hayat kadınları çağırıyorduk. Biz onları görüyorduk. Yani biz orada aynı zamanda çünkü orada hem yaşıyorduk hem çalışıyorduk ve sonra ertesi gün mesela bununla ilgili bu belli edecek hani biz çünkü görmemiş gibi davranıyorduk sürekli ve dün akşam inşallah sizi rahatsız etmedik müzik sesi ile filan gibi hani bunu, böyle belli edecek şeyler konuşmalar yapıyordu filan bizimle. Sonradan sonraya biraz bana böyle takmaya başladı bu adam. Bana çok sinir oluyordu çünkü ben her şeye cevap veriyordum. İşte o öyle olmaz bu böyle olmaz filan gibi. Böyle karşı çıkıyordum. İşim ile ilgili doğru bildiğim şeyleri savunmak için. O da işte benim tabi ki bilmediğimi kendisinin daha iyi bildiği ile ilgili. O da bana karşı çıkıyordu. Ve bu onu çok sinir etti çünkü hiç alışkın olduğu bir tavır değil. Çünkü etrafında sürekli böyle bir en az dört beş erkek topluluğu var ve işte ne derse işte gülüyorlar veya işte bizi aşağılayacak herhangi bir şey söylediğinde etrafında gülen dört beş erkek var. Ama bu *** Bey olmadığı zaman bu erkekler bizimle hep yemeğe çıkmaya çalışan. Bizimle konuşmaya çalışacağı falan tipler ama *** Bey geldiğinde böyle hemen karşımızda yer alıyorlar maalesef. Daha sonradan işte dediğim gibi bana böyle bu konularda çok gıcık olmaya başladı ve benim gitmemi istedi oradan. Ben de gittim ama ben aslında direkt ona bağlı olmadığım için dışarıdan destek vermeye devam ediyordum. Orada başka bir dışardan bir evde kalmaya başladım filan. Ve ama ben kötü bir şekilde kovdu. Yani beni çok aşağıladı böyle insanların içinde ben de orada kaçak bir şeyler yaptıkları için onu şikayet ettim, Belediye'ye. Fakat tabi ki de böyle şeyler biraz rüşvetle vesaire ile iş yaptıkları için pek bir işe yaramadı. Sonra ben de CİMER'e şikayet ettim. Burada hiç olmayacak ve olmaması gereken bir şey oldu. CİMER'den yani CİMER şöyle işliyormuş ben de bilmiyordum. Önce işte en tepeden ne varsa işte Valilik, valilikten belediyeye, belediyeden il bilmem nesine giden böyle bir yazı şeyi oluyor, iletişimi oluyor. En sonda işte atıyorum oranın ilçe belediyesine gelen yazıyı benim ismim soy ismim açık bir şekilde ve yazdığım yazıyı bu adamın elinde bayağı *print*

şeklinde vermişler. Ondan sonra tabi olaylar sarpa sardı. Ve inanılmaz böyle orada çalışan kızları tehdit etti. İşte beni tehdit etti. İşte ama bazı bilgilere nereden ulaştığını mesela bilmiyoruz işte. Bana işte teyzesinin evinde kalıyormuş şusu şuymuş, busu buymuş böyle kişisel bilgilerimizi bir şekilde toparlamış ve bizim böyle acayip tehdit etti. Benim yine aslında çok fazla korkacak bir şeyim yoktu ama kızları işte sizin ticari hayatınızı bitiririm falan diye tehdit ettiği için onlar da birazcık böyle boyun eğdiler. Ben de biraz dışarıda kalmış oldum. Ve ****u da o şekilde terk etmiş oldum. Ondan sonra da işte böyle bir yaz tatilinden sonra da bu işime başladım, geçen sene Ekim'de. Böyle yani şimdilik mutluyum şu anki ofisimde.

Yani benim buradaki ve İstanbul'daki yakın arkadaşlarım tabi ki bana telefonda destek oldular. Hep onlarla paylaşabildim ama asıl olayı birlikte yaşadığım iki kadından mesela hiç destek göremedim ve onlar benim aslında bir tanesi eski bir arkadaşım. Ve onunla da arkadaşlık ilişkimiz de bitmiş oldu bu yüzden. Çok olduğum yerde şahit olan da kişilerden çok destek göremedim. **Aslında beni kıran şey biraz bu oldu çünkü zaten erkeklerden her zaman böyle bir hamle bekliyoruz ama yanında duran bir kadın olsun istiyorsun o anda.** Onu çok göremedim yani. Bilmiyorum ben insanların ticari kaygıları bazen böyle şeylerin önüne geçebiliyor demek. Yani benim belki öyle bir o anda öyle bir kaygım olmadığı için anlayamıyor empati kuramıyor olabilirim ama bekledim yani orada hani üç kadın olarak bunun karşısında duralım istedim ve bence sonuç da verirdi ama. Olmadı. Öyle gelişmedi.

Babam bankacıydı. Annem de devlet memuruymuş. Hep çalışıyorlardı yani. Biraz da işte çok çalışan, çok da böyle ailesiyle çok fazla vakit geçiren bir çocuk değildim ama mutsuz bir çocuk da değildim. Şöyle ben mutsuz bir çocuktum ama [gülerek söylüyor] biraz benim yapım öyle. Öyle doğ... yani biraz böyle huysuz falan bir çocuktum. Çekingen utangaç filan olduğum için böyle anneme çok yapışık yaşardım. Kendi içimde bir mutsuzluğum vardı diyeyim. Böyle geçti yani. Hani çok... Nereden bahsedebilirim çocukluğumdan bilemedim ya. Çok düz normal bir çocukluktu benimki. Evde geçti ve sokakta oynayan bir çocukluktu yani Ankara'da Balgat'ta daha çok. İşte babamın çalıştığı bankanın lojmanında kalıyorduk. Oradaki kreşe gidiyordum ve oradaki o sokaktaki arkadaşlarım vardı, o sokakta oynuyorduk. Genelde hatırladığım şey bu çocukluğumla ilgili. Nasıldı? [duraksıyor] Eee bilmiyorum sanırım bununla ilgili bahsedeceğim çok değişik bir şey yok. Ya da belki de hatırlamıyor olabilirim.

Arkadaşlarımla ilişkim eee iyiydi. Benim çocukluk arkadaşlarım hep hala şey şu anda da arkadaşım. O dönem bilmiyorum galiba çok çocukluğu hatırlamıyorum. Hatırlıyorum ama bir takım sahneler hatırlıyorum sadece. Şey, dansöz olmak istiyordum, bir ara. Evde sürekli dans ediyordum. Öyle bir dönemim vardı. Böyle yani. Çok başka bir şey diyemedim.

Ağabeyim, ağabeyimin o yani böyle tavırlarını hissettiğim, eee, ortaokulda filan böyle başladı, yani ortaokulun başlarında. Bir şeyde, paralel telefonlar vardı, yalnız olan evlerde. Benim işte benim odamda ve ağabeyimin odasında paralel böyle bir telefon vardı. Ağabeyimi hep benim işte akşam arkadaşlarımla olan telefonlarımı konuşmalarımı dinlerken yakalardım. Ve böyle ona göre uygunsuz bir şey konuştuğumuzda mutlaka hani böyle bir müdahale ederdi. Sonradan biraz daha büyüdükçe şeylere karışmaya başladı. Kiminle nereye gidiyorum. İşte kaç kade duracağım filan gibi öyle konulara karışmaya başladı. Sonra artık mesela gece... Bir kere gece dışarı çıkmıştım, bir arkadaşımın doğum günü için. Ve ağabeyimden gizliyorduk bunu. Aslında mesela biraz aileme olan da kızgınlığım var yani.

Sonradan sonraya hiç onlar da hani benimle beraber ağabeyimden bir şey saklıyorlardı. Kimse de ağabeyime sen niye böyle bir şeye karışyorsun demiyordu da onlar da benimle beraber ağabeyimden böyle bir şey saklıyorduk yani sanki hepimiz ağabeyimin çocuğuyumuz gibi. Ve yine böyle bir şey sakladığımız bir akşam ağabeyimle karşılaştık, bir gece kulübünde ve ağabeyim beni tutup böyle arabaya bindirip doğruca eve getirdi, arkadaşlarımla yanından. Bu çok belirgin bir... bu şeyi hiç unutmam yani. O kadar üzülümüştüm ki şey o gece dışarda olamadım ve arkadaşlarımla yanında böyle bir şey yaşadığım için. İşte sonra böyle hep devam etti. Biraz da sonra ben kaçtım yani ben İstanbul'a gideceğim hani sürekli böyle gözetim altında olmak istemiyorum gibi gittim İstanbul'a, giderken. Biraz da ağabeyimle ilişkimiz çok kopuk oldu sonrasında. Şimdi iyi çünkü iki yıl önce, onun bir sekiz yaşında bir de iki yaşında çocuğu var. İkinci çocuğu olmadan önce daha doğrusu karısı hamile kaldıktan sonra işte haber verdiler hepimize. Ve babam çok sinirlenmiş nedense işte ikinci neden ikinci çocuk falan gibi. Ve ağabeyim de çok üzümlü işte beni aramış, aramıştı. Ve işte babamla şöyle bir diyalog yaşamışlar. Onu anlattı işte. Ağabeyim demiş ki ***'in yani büyük çocuğumun bir kardeşi olmasın mı niye böyle bir şeye karşı çıkıyorsun falan demiş. Babam da demiş ki sen ***'e [görüşmeciyel] ağabeylik yaptın mı ki? Çocuğunun bir kardeşi olsun istiyorsun demiş. Bu beni biraz duygulandırıyor [sesi titreyerek anlatıyor]. Ağabeyim de herhalde bir vicdan azabıyla işte beni arayıp böyle böyle bir şey söyledi, ağabeyim dedi. Benden de herhalde yok canım işte sen bana ağabeylik yaptın filan dememi bekledi. Ben de demedim çünkü yapmadı gerçekten. Sonra çocuğu işte karısı yani böyle altı-yedi aylık hamileyken bir gece bana ağabeyim, herhalde biraz da içkili olarak, böyle bir sürü mesajlar atmış. İşte özür dilemiş. İşte ağabeyim, sana şu ana kadar ağabeylik yapamadım. Ama işte ben seni çok seviyorum, falan filan. Böyle şeyler yazmış. Sonrasında bizim ilişkimiz değişti ve artık gerçek ağabey-kardeş olduk, şimdi. [gülüyor] Ama tabi 32 yıl geçmişti aradan.

Biraz omzumda da yük hissettim çünkü ben İstanbul'a gittikten sonra özellikle ben çok uğraştım. İşte haftada bir falan böyle ağabeyimi arayım, hiç gerçekten diyalogumuz yoktu. İşte nasılsın, işte iyi misin, filan hani. Böyle bir diyalogumuz olsun diye çok uğraştım. Ama hiçbir geri dönüş alamadım. Ağabeyim beni hiç aramadı [duraksıyor]. Sonra da bir yerden sonra artık ben yani kendi vicdanımı da böyle rahatlattım çünkü ben elimden gelen her şeyi yaptım filan diye. Şey dedim yani her ağabey-kardeş işte böyle olmak zorunda değil. Biz yakın olmak zorunda değiliz işte kardeşiz diye. Benim ağabeyim de böyle. Bizim ilişkimiz de böyle filan diye kabul ettim ve bu beni çok rahatlatmıştı hakikaten. Tam benim böyle bir şeyi kabul ettiğim dönemde bu mesajlar gelince benim biraz böyle sırtıma yük binmiş gibi hissettim yani. Şimdi ne yapacağım? Çünkü hiç ne yapacağımı bilemedim yani hani ağabeyime. Hiç tanıımıyordum çünkü nasıl yani neyi mesela hangi yemeği en çok sevdiğini falan böyle bildiğim birisi değil yani aslında bir yabancı gibi ama kardeşim bir yandan. Çok ne yapacağımı bilemedim ama zamanla bilebildim sonra yani bir ilişkimiz oldu. Ama akışına bıraktım ve o mesajlara cevap bile veremedim çünkü gerçekten hiç ne yapacağımı bilemedim.

İlk okulda üç tane okul değiştirdim. Bir üçüncü sınıfın ilk döneminde bir Bursa'ya taşındık. Babam iş değiştirdi ve sonra geri döndü. Bursa'dayken çok böyle yalnızlık çekmişim. Biraz da özgüvensiz falan bir çocuk olmamdan dolayı böyle çok kolay arkadaş edinemiyordum. İşte herkesten çekiniyordum utanıyordum filan. Biraz o dönem böyle depresif geçmişti benim için. Sonra hep devlet okuluydu bunların hepsi sonra ortaokulda *** Kolejinde geçtim. Güzel arkadaşlıklarım vardı ortaokulda. Liseyi de aynen orada devam ettim. Sonra ***'i [üniversite] kazandım. ***'te iç mimarlık okudum. Yani okul şey lise ve orta okul

yıllarım güzeldi bence. Eğlenceliydi ve işte çok eğlenceli arkadaşlarım vardı. Çok iyi bir öğrenci değildim [gülüyor]. Biraz dışarlarda vakit geçiriyordum filan. Üniversiteden sonra iyi bir öğrenci olmaya başladım ama üniversite bizim, yani okuduğum bölüm beni birazcık zorladı psikolojik olarak zorladı. İşte jüriler vesaireler. Biraz özgüven probleminden dolayı o kısımlar beni biraz zorladı. Yani ortaokul ve... Yani okulu hiçbir zaman seven birisi olmadım ama üniversitede biraz aradım yani liseyi filan. Şimdi de bir daha hiç mesela okul yani okula okul yıllarım filan böyle şeyim hiç yoktur yani böyle şeyim hiç yoktur. Bitti ve geriden kaldı diyorum hepsi. Bilmiyorum ben, hep ortaokulda böyle bir aklıma düştü bu şey iç mimar olacağım konusu. Ama hep kötü bir öğrenci olduğum için ve benim amcam ***'de çalışıyor. Lisede de işte bir şekilde üniversiteye yani sınava girdikten sonra babam ve amcam ben nerelere acaba girebilirim diye benim hiç elime o kağıdı vermeden bayağı tercih yaptılar. Ben de artık altıncı tercih olarak ben kendi isteğimi yazabilir miyim aradan dedim. Çünkü yani babam bana hiç güvenmiyordu çok gerçekten kötü bir öğrenci olduğum derslerim filan çok kötüydü. Ve altıncı tercihim kazandım yani. Nasıl karar verdim bilmiyorum ama bu tasarımı ile ilgili şeylere hep yatkındım, çocukluğumda da. Resim başka şeyler bir şeyi böyle tamir etme filan böyle şeylere çok yatkınım sanırım oradan geliyor.

Üniversite döneminde arkadaşlarımla ilişkim iyiydi yani bölümden yakın olduğum iki tane kız arkadaşım vardı. Böyle saçlarımızı aynı renge filan boyardık biz hep. Böyle çok yakın ve hiç ayrılmayan üç arkadaştık. Yine çok fazla dışarıya böyle biraz kapalı gruptuk. Biraz böyle hatta dördüncü sınıfta insanlarla kaynaşmaya başlayınca o tepkileri de aldık yani siz çok kapalıydınız işte. Hiç dışarıdan kimseyi almıyordunuz, antipatik gözüküyordunuz filan gibi böyle bize bir tepki verdiler. Çok benim tercih ettiğim bir şey değil bu tabi ki ama öyle geçti ama bence kötü değildi. Yani biz kendi içimizde iyidik çünkü. Hem eğleniyorduk hem de aynı bölümde olduğumuz için işte biraz bölümümüzün de getirdiği işte o sabahlara kadar proje yapma maket yapma şeyini hep birlikte geçirdik. Her seferinde birinin evinde oluyorduk. İşte ailelerimiz bize kahve yapıyordu, poğaça yapıyordu filan öyle geçti genelde. Ailemle yaşıyordum.

Evet oldu ilk ortaokulda aşık olmuşum. Ama platonikti. Böyle iki-üç sınıf üstten birisi ile işte basketbol takımında *** diye bir çocuktu ama çok acayip aşık olmuşum. Ama hiçbir zaman bir ilişkimiz olmadı. Bilmiyordu bile yani. Sonra... Bir... Ha üniversiteye hazırlanırken lise üçte bir sevgilim oldu. *** [sevgilisinin adı]. Ama ben bir sevgili ile ne yapacağımı hiç bilemiyordum yani. Herkesin sevgilisi oluyordu ama ben biraz **ağabeyimden dolayı işte zaten onunla bir yerlerde görülmemem gerektiğini ve işte biraz o baskıdan dolayı kendim de böyle kapalı duruyordum hep.** Çok ne yapacağımı bilemiyorum. O yüzden sürekli şey yapıyordum böyle insanlardan kaçıyordum. Veya hemen ayrılıyordum. Böyle çok kısa kısa şeyler yaşıyordum. Sonra üniversite ikide bir sevgilim oldu. *** [adı]. Çok... çok komik bir çocuktu ve kafası çok çalışıyordu. Ben de çok eğleniyordum onunla. Hala da herhalde en çok ona gülmüşümdür diye düşünüyorum. Gerçekten çok komik birisiydi. Bir yıl filan sürdü onunla ilişkim ilk. Sonra ondan da bir şekilde ayrıldım böyle sıkıldığımı düşündüm filan böyle geçti. Sonra üniversite boyunca başka sevgilim olmadı. Üniversite bittiğinde bir sevgilim oldu o biraz kötü bir ilişki idi. Aslında ilk defa böyle hani ger... böyle uzun bir ilişki tadında yaşadığım ilk şeydi aslında. İlk defa cinsel ilişki yaşadığım birisi. Ama ondan yani neredeyse böyle şiddet gördüm diyebilirim. Ve şey oldu yani bitmesi çok zor oldu filan böyle. İki yıl kadar sürdü ve nedense böyle bir şeye katlandım yani. O öyle geçti. Sonra işte bunların hepsini geride bırakmak üzere İstanbul'a gittim. Eee şey biraz böyle şey gibi hissediyorum. Neden o günleri boşuna harcadım gibi hissediyorum.

Yani lisede filan hep ben böyle çocuk falan isteyen birisiydim. Çocuklarım... Böyle bir sürü çocuğum olsun filan diyen bir tiptim ama özellikle son dört-beş yıldır bu şeyim çok çok azaldı. Artık istemiyorum. Çocuk, bir kere çocuk konusu bana çok zor gelmeye başladı. Bir de sanki ben hep iyi bir anne olacağım zannediyordum. Ama artık öyle düşünmüyorum. Ben iyi bir anne olamam [hafifçe gülerek söylüyor]. Çünkü ben böyle psikolojik olarak sürekli bir şey yaşayan birisiyim. Böyle bir anksiyete bozukluğu vesaire. Sürekli böyle bir şeyim var. Problemim oluyor yani dönemsel de olsa sürekli devam eden bir şey. Ve bunların bir çocuğa geçeceğini düşünüyorum ve bir çocuğun da bunları yaşamamasını istemiyorum gibi bir düşünceye kapıldım. O yüzden istemiyorum. Çocuk yapmayacaksam da niye evleneyim gibi düşünüyorum. ... [Anlaşılmıyor] Eğlence gibi yani şu anda benim için[?].

[İç çekiyor] Evet. Bu konu çerçevesinde... Eeee ya bizim, biraz zor geliyor artık bana. Ben gelecek ile ilgili hayal... galiba kurmuyorum. Yani tabi ki insanın böyle keşke dediği anlık şeyler var ama hani böyle büyük büyük ben şu anda bir hayalim yok gerçekten. Çünkü hep... Hep yani bir şeyi hep bir böyle üzerine bir taş atılıyor ve altında kalıyor gibi hissediyorum ve biraz hayal kurmak için galiba gelecekle ilgili insanın bir umuda ihtiyacı var ama yani yaşadığımız ülke ve dünya da artık bence bu umudu da çok azalttığı için artık geleceğe dair böyle ne ile ilgili hayal kurayım kısmında bilmiyorum biraz sıkıntılıyım galiba çok bir hayalim yok şu anda.

[Sevgilimden] ben ben güven bekliyorum ve saygı ve görülmek bekliyorum yani görülmeye ilişkide bir birey olarak görülmeyi fark edilmeyi ve birisine güvenmeyi istiyorum yani. Yani fikirlerimin görülmesi düşüncelerimin görülmesi. Hani beni ben yapan şeylerin görülmesi. Yani şöyle karşında konuşan işte bir kadın işte bir şeye sinirlendi. Bu trip atıyor gibi böyle genellemeler değil. Ben gerçekten ne diyorum benim problemim ne gibi. O anlamda görülmek. Yani şu an bir ilişkim yok, çok uzun süredir. Bir senedir filan yok. Ve kendimi iyi hissediyorum. Özgür hissediyorum ve aslında bir ilişkim olacak diye korktuğum bir şeydeyim ara sıra yani hani tabi ki bir ilişkim olsun istiyorum ara sıra ama o anlar beni sonunda bir korkuya şey yapıyor. Yani yerini korku alıyor. Çünkü böyle bir şey yaşamak istemiyorum aslında. birtakım zorluklar ve böyle erkeklerle problemler yaşadığım bir şeye geri dönmüş olmak istemiyorum. O zaman da yalnızlığım iyi geliyor. Şöyle bir sene önce yani bitirdiğim ilişkimde sürekli aldatıldığım bir ilişki idi. Ve ama aynı zamanda da çok uzun süre bunları bilerek devam ettirdiğim bir ilişki idi. Çünkü ben dediğim gibi böyle biraz bağımlılığa daha yatkın birisiyim ve ilişki bağımlılığı yaşadığım bir ilişkiydi, o da. Bu ilişki bittiğinde en çok kendimi şey yaptım yani çok çok üzüldüm ama çok özgür hissettim. Çünkü şeyi fark ettim yani o ilişkiyi yaşarken başka bir arkadaşımın bir yerde bir şey içerken bile aklım bir yerdeydi yani. Sevgilimdeydi yani başka bir şey mi yapıyor? Yine beni aldatıyor mu? Gibi. Dolayısıyla yaşadığım hiçbir anı aslında yaşamadığımı fark ettim. Dolayısıyla o ilişki bittiğinde acayip bir hafifleme ve özgürlük hissi oldu yani. Gerçekten birisi ile konuştuğum. Gerçekten içki içebildiğim birisi ile karşılıklı anları aslında sadece fiziksel olarak orada bulunduğumu fark ettim yani. Aklım hep başka bir yerdeydi. O da beni tabi hiç özgür hissettirmiyormuş ama bitince anladım onu da. Sürekli aldatıldım ve bunu bildiğim bir ilişki idi. Ama her şeye rağmen yani bitirmem gereken noktada bitiremiyordum bir türlü veya çok kısa süreli bir tepki koyup, iki-üç gün sonra yine geri dönüyordum çünkü cesaret edemiyordum hayatımdan tamamen çıkmasına.

Tipik Ankaralı ne demek? Benim ve işte okul hem *** Koleji hem *** [üniversitesi] çevrem tabi ki başka insanlar da vardı ama bence büyük bir çoğunluk hep aynı yerlerde sosyal yaşam. Ve hep dolayısı ile aynı insanları gördüğüm ve dolayısıyla hep aynı insanlarla ilgili dedikoduların döndüğü böyle bir sosyal çevre bana göre şey tipik Ankaralı dediğim, o.

En eski anı, eee, şey galiba kreşe gittiğim dönem yani okul nefretim orada başladığını düşündüğüm için, galiba ilk anım o [gülüyor]. Çünkü annem babam çalıştığı için ve ben annemden ayrılmak hiç istemediğim için bana çok zor gelmişti. Ve kreşe ilk zorla gidişim babamın böyle beni sıkı sıkı kucağında tuttuğu ve ben böyle gitmemek için çırpındığım ve beni böyle kapıdan atıp kaçtıkları şey böyle bir an hatırlıyorum. Yani ilk bu, en eski.

Şu an yaşadığım yer... Yani ailemin evindeyim. Nasıl bir yer? Bir apartmanda yaşamıyoruz burada. Burası müstakil bir ev. Ben aslında normalde evin içinde yalnız olmayı seviyorum. Ve annem babam benim İstanbul'daki evime geldiklerinde biraz sıkılıyorum, yani bir üç günü özellikle geçerse. Yalnız yaşamaya da biraz alıştığım için biraz da bana batıyor, insan varlığı evin içinde. Ama şu an bu pandemiden dolayı İstanbul'da çok zorlandım. Yani yalnız olmak bana hiç iyi gelmedi. O yüzden şu an annemle babamla aynı evde olmak hiç problem yaratmadı. Hatta biraz hoşuma gidiyor yani. Evin içinde birileri olması. Burası böyle sessiz sakin bir yer. Birkaç böyle müstakil evin yine olduğu bir site. İşte bahçelerimiz var. Sitede köpekler var. Biraz böyle sakin sessiz bir çevre. İstanbul'da Beşiktaş'ta yaşıyorum. İşte kirada bir evim var. Orada yaşıyorum. Yani evi evde genel olarak vakit geçirmeyi seven birisiyim ben. Yemek yapmayı filan çok sevdiğim için böyle evde hep yapacak bir şey bulurum ve evde olmayı severim. İstanbul'da da genelde öyle. Yani iş ve ev arasında geçiyor. Belki biraz hafta sonları işte sosyalleşiyorum falan ama genelde evdeyim.

Neredesin yaşamak isterdim? Yani yer olarak nereyi söylesem bilemedim ama ben biraz böyle hayatın yavaş aktığı bir yerde yaşamak isterdim ve daha doğaya daha yakın bir yerde yaşamak isterdim. Yani bir böyle çok klişe olacak ama bir Ege, Ege'de bir sahil kasabasında demek istemiyorum ama o yüzden yer çok fark etmiyor ama biraz daha doğaya daha yakın ve hayatın böyle daha yavaş aktığı bir yer olabilir. İstanbul çok kaotik ve kendimi sürekli bir koşturma halinde buluyorum. Yani sosyalleşmek için bile çok önceden plan yapıp bütün gününü ona göre plan planlama gerekiyor. O beni biraz yoran bir konu.

[Hayatı film olsa] en çok şantiyelerde geçer herhalde. En çok oralarda geçer bence. Yani en orada zaten çok fazla hayat hikayesi var, benim dışımda da. Çok fazla hikayesi olan var, insan var oralarda. Hem de onların bir araya gelmesinden de enteresan hikayeler çıkıyor. O yüzden galiba en çok da geçer. İstanbul olur, İstanbul olur herhalde. Farklı kesimlerden insanların hayatlarını izlerler. Biraz hızlı şeyler izlerler yani aynı anda bir sürü olay olur. Tek bir kişiye odaklanmazlar. Bir sürü insan görürler ve tanırlar ve bilmedikleri çevrelerden insanları tanırlar.

Eski Eskileri [şantiyeleri] ziyaret ettiğimde... Neler hissedirim? O anki kendimi görüyor olsaydım biraz üzülürdüm çünkü. **Aslında bugün geriye dönüp yine hani şu anki bilincimle aynı şeyleri yaşıyor olsaydım biraz olaylara biraz yön verebilirdim diye düşünüyorum o zaman biraz pasif kalıyordum.**

Çünkü cesaret pek yoktu. Biraz başka kadınları cesaretlendirecek şeyler yapardım. O yüzden üzülürdüm yani biraz da o halimi görseydim.

Ben Ankara ile ilgili çok bir değişiklik görmüyorum aslında. E yani burada da çok fazla arkadaşım kalmadı ama kalanlarla yani iletişim kurduğum da şeyin çok da benim zamanımdan farklı olduğunu görmüyorum. Bence çok fazla bir şey değişmedi Ankara'da. Ama Ankara'dan daha erken çıkmış olmayı isterdim. Biraz sanki böyle yani çok düz geçmiş yıllarım olmuş gibi hissediyorum. Sanki daha erken ailemden kopsaydım, daha erken ağabeyimden kopsaydım. İşte kendi başıma ne bileyim daha erken bir evim olsaydı. Daha fazla daha erkenden sorumluluk alsaydım hayatımla ilgili. Bunu hissediyorum ama hani Ankara için çok bir şey değişti mi emin değilim bence değişmedi.

Cesaretim çok yoktu işte dediğim gibi böyle. Yani özgüvenin yerine gelmesi için benim tek başıma kalmam gerekiyormuş ama bunu tabi biraz geç anladım. Çünkü hep benim için bir şeyleri halleden bir ailem vardı, buradayken. Dolayısıyla ben kendi başıma hiçbir şey yapmayı bilmiyorum. Yani bir faturayı bile nasıl ödeyeceğimi bilmiyordum açıkçası. İşte onlar biraz kırıldı yani tek başıma kalınca. Bu daha erken olsaydı keşke biraz geç bence oldu. Tek, yani bir bir evde yaşamamanın tek başına bir sorumluluğunu aldım ilk defa. Ve işte kaç yani 26 yaşında falandım o zaman. Yani nasıl nasıl anlatırım bilmiyorum yani. Bir ee hiçbir şey yapmayı bilmiyorum yani ben [hafifçe gülüyor]. Bir toplu taşımaya binmek bile bana bir şey gibi geliyordu yani hani birisi ile ancak yapabilirim gibi. Hani tek başıma yapabileceğim şeyler gibi gelmiyordu yani mesela. Ankara'da metro yoktu o zamanlar. Ve metroya herhalde binmemiştim ben. İstanbul'da metroya binmek nasıl bineceğim ne yapacağım filan böyle tek başıma. İlla yanımda birisini arıyordum. Böyle cesaretsizliklerim vardı. Ve sonra tabi bunları yapmaya mecbur kaldığım için. O korkuların falan çok saçma şeyler olduğunu fark ettim. Yani çok saçma kaldı daha doğrusu, geride kaldı öyle şeyler. Ama geç geç çok geç yaşlar yani onları yaşamak için.

Ya Ankara'da şey şehir olarak da Ankara'yı ben pek sevmem. Çünkü insanı biraz yani mimari anlamda da böyle insan ölçeğinden çıkmış bir hali var artık. Yani mesela bir arabanız olmadan Ankara'da hakikaten bir yerden bir yere gitmek gerçekten zor, çünkü aslında toplu taşımaya ulaşmak için de bir araca ihtiyacınız var. Dolayısıyla böyle Ankara'yı o anlamda da sevmiyorum. Çünkü bence insanı boğuyor. Ya da kendini çok küçük hissettiriyor. İstanbul'da, ha yani bilmiyorum şimdi duygu olarak da bu işte bu herhalde insanın kendini küçük hissettiriyor ve belki birazcık da böyle baskı altında hissediyorsun burada. Sosyal çevre de zaten daha önce bahsettiğim gibi aynı şekilde ama İstanbul'da daha kendimi özgür ve daha rahat hissediyorum. Yani hem gerçekten de tek başınayım. Hem de yürüyorum mesela her yere, her yere yürüyerek gidebiliyorum. Bir arabaya ihtiyacım hiç yok filan. Bunlar da kendime hem böyle biraz daha böyle kabuğunu kırmış ve özgür biri hissettiriyor.

Burada [Ankara'da] biraz daha böyle bir kapalı bir çevre var yani. Benim arkadaş çevrem de öyle. İşte yani ortaokulda lisedeyken bunu çok yaşadık. İşte **biraz daha böyle kısa bir etek giyince hemen aaa işte bu da işte "hafif kız" şeyi vardı ve bence o çok da değişmedi burada.** Tabi ki eskisi gibi değildir ama işte birtakım şeyler aşırı gelebiliyor insanlara. Baskı, öyle bir baskı hissediyorum burada.

Mesela İstanbul'a ilk gittiğimde bana oradaki şeyler, ben de aynı şeyleri düşünüyordum, mesela bazı insanlarla ilgili. Görmediğim ve bilmediğim için öyle bir çevreyi, bazı şeyler bana da aşırı geliyordu, Ankara'dan çıkmış birisi olarak. Mesela bir gece dışarı çıkıp tek gecelik bir ilişki yaşamak çok fazla geliyordu bana o zamanlar. Daha nasıl olabilir böyle bir şey diyordum. Sonra çok normaleşti tabi her şey.

Aklıma gelenleri zaten anlattım. Umarım dediğim gibi yani sorularına karşılık verebilmişimdir.

[Çok teşekkür ederim]